

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **L. O.**, nar. X, státní příslušnost X, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem AK se sídlem Praha 2, Vinohradská 22, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2016, čj. OAM-984/ZA-ZA11-ZA15-2016, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán vydal dne 28. 12. 2016 rozhodnutí, kterým vyslovil nepřípustnost žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. Druhým výrokem zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona, třetím výrokem pak vyslovil, že státem, příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví

kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), Italská republika.

V žalobě žalobkyně navrhovala přiznání odkladného účinku žaloby, o němž soud rozhodl samostatným usnesením ze dne 10. 2. 2017, v samotné žalobě pak namítala porušení §§ 3, 50, 52 a 68 správního řádu, čl. 3 Dublinského nařízení a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s tím, že jí hrozí při předání na základě Dublinského nařízení ponižující zacházení. V doplnění žaloby pak zástupce žalobkyně namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. V první řadě namítá nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části rozhodnutí, s tím, že účastník řízení není dostatečně definován a není dostatečně definován věcně a místně příslušný správní orgán. V dalším je žalobkyně přesvědčena, že nedostala dostatečnou možnost vyjádřit se k podkladům správního orgánu, v tomto směru odkazuje na rozhodnutí NSS čj. 4 Ads 17/2007. Žalovaný měl žádost žalobkyně věcně přezkoumat, oproti tomu řízení zastavil, když vyslovil nepřípustnost její žádosti. V napadeném rozhodnutí žalovaného není vůbec uvedena jakákoliv úvaha v tom směru, proč žalovaný nevyužil možnosti přezkoumat žádost žalobkyně věcně v ČR na základě čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013. Připomíná rovněž, že do cit. nařízení byla do čl. 3 odst. 2 na základě judikatury promítnuta nutnost zabývat se při přemístění žadatele situací ve státě, kam má být předán k věcnému posouzení žádosti, poukazuje na dřívější i aktuální rozhodování jednotlivých zemí EU vůči nemožnosti návratu žadatelů o azyl do Maďarska a tvrdí, že obdobná situace je v Itálii, která je stejně jako ostatní jižní země zavalena žádostmi a stát není schopen se s nimi řádně vypořádat. Žalobkyně proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný reagoval na žalobní námítky písemným vyjádřením ve věci dne 24. 2. 2017, v němž uvedl, že je přesvědčen, že ve věci postupoval souladně s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Připomněl znění čl. 13 odst. 1 Dublinského nařízení, kdy pokud žadatel překročil nedovoleným způsobem hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný tento členský stát, lustrace databáze EURODAC jednoznačně prokazuje, že žalobkyně 24. 10. 2016 překročila v Trapani nelegálním způsobem hranice Italské republiky, je tedy na ni nutné aplikovat čl. 13 odst. 1. Žalovaný proto požádal Itálii o přijetí žalobkyně a dne 20. 12. 2016 Italská republika tuto svoji povinnost akceptovala. Správní orgán je tak přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. To, že by ČR měla být příslušnou zemí k věcnému projednání žádosti žalobkyně vzhledem k tomu, že na zdejším území podala žádost poprvé, není opodstatněné z toho důvodu, že se nejedná o případ, kdy by nemohl být určen příslušný členský stát na základě kritérií, stanovených v kap. III. Dublinského nařízení. Dále reagoval žalovaný na námitku neodůvodnění neaplikace čl. 17 Dublinského nařízení, uvedl, že na aplikaci požadovaného čl. 17 Dublinského nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoliv o jeho povinnost a užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Z Dublinského nařízení neplyne ani povinnost správního orgánu odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. Konečně, žalobkyně v průběhu celého řízení neuvedla, ani nenaznačila, že by na

zdejšími území měla jakékoliv rodinné či soukromé vazby, byl s ní proveden pohovor, během něhož pouze popsala cestu, nevyjádřila jakoukoliv ochotu sdělit nějaké bližší a pravdivé informace, nutnost provést doplňující pohovor tedy považuje žalovaný za nadbytečnou. K dalším námitkám žaloby pak správní orgán uvádí, že jeho rozhodnutí je zcela konkrétní a určité, umožňuje i dostatečnou identifikaci osoby žadatelky. Jedná se o standardní rozhodnutí i vymezení výrokové části, které je běžně správními orgány užíváno a soudy aprobováno. V případě žalobkyně se pak nejedná o rozhodnutí věcné, nýbrž procesní, určující příslušnost státu k meritornímu posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu, nezahujících do hmotněprávního postavení žadatelky a správní orgán tak nemá povinnost seznamovat žadatelku s podklady. Nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu, dle přesvědčení žalovaného, žalobkyni v Italské republice nehrozí, tato je členem EU, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv i právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Je považována za bezpečnou zemi původu všemi státy EU, z tohoto pohledu tedy není opodstatněný důvod k obavám z vycestování žalobkyně do Italské republiky. UNHCR, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951 a Newyorského protokolu z r. 1967, nevydal ohledně Italské republiky žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do této země, poslední doporučení naopak hovoří o zlepšení tamní situace, a to jak v oblasit přijímacích podmínek, tak z hlediska kvality vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a dodržování dalších standardů společného evropského azylového systému. Na úrovni evropských orgánů nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky v řízení o mezinárodní ochranu v Italské republice, dosahující dokonce rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv a svobod. K namítanému rozsudku ESLP ze dne 4. 11. 2014 žalovaný uvádí, že v dané věci došlo k zákazu transferu afghánské rodiny do Itálie z důvodu, že Švýcarsko si nezajistilo od italských orgánů dostatečné záruky, že bude zachována celistvost rodiny a že zejména nezletilým dětem budou zaručeny dostatečné podmínky zohledňující jejich věk. Soud v daném rozhodnutí výslovně uvedl, že situaci nelze přirovnat k situaci v Řecku v době rozhodnutí ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku a konstatoval, že transfery do Itálie nejsou obecně nemožné. Dle ustálené judikatury Ústavního soudu přitom musí mučení, nelidské či ponižující zacházení vždy dosahovat určitého minimálního stupně závažnosti, aby je bylo možné podřadit pod rozsah čl. 3 Evropské úmluvy, jejímž je Italská republika signatářem a již je vázána. Žalobkyně je mladou, ale dospělou ženou, která nemá na území EU žádné rodinné závazky, je v dobrém zdravotním stavu a její situaci zcela jistě nelze přirovnávat ke zvláště ztížené situaci rodiny s malými dětmi (jako tomu bylo v případě Tarakel proti Švýcarsku). Žalobkyně v žalobě uvádí, že Itálie je zavalena přílivem uprchlíků, z toho dovozuje nefunkčnost tamního azylového systému, v průběhu správního řízení však tamní systém nijak nezpochybovala a jako jediný důvod, proč se nechce do Itálie vrátit, označila ženu, které ji do této země měla přivést a které důvěřovala mnohem více, než možnosti obrátit se na italské orgány, které by jí bezesporu dokázaly pomoci. Správnímu orgánu pak žalobkyně neposkytovala pravdivé informace, její popis cesty z Itálie do Zastávky je stěžejí reálný. Odkaz na dřívější nedostatečné vyhodnocení situace soudem v případě Maďarska pak považuje žalovaný za nepřipadný, země, jako jsou

Německo, Rakousko, Švýcarsko či Švédsko nadále uskutečňují převody v rámci Dublinského nařízení do Itálie. Tisková zpráva Evropské komise ze dne 8. 12. 2016 informuje o pokroku evropského programu pro migraci, mj. zde pak uvádí, že Itálie i Řecko vyvinuly v posledních měsících při zvládání uprchlické krize heroické úsilí, nejlépe o tom vypovídá skutečnost, že komisař pro migraci, vnitřní věci a občanství Dimitris Avramopoulos řekl - „dnes uzavíráme řízení o porušení povinnosti se snímáním otisků prstů a registraci migrantů“. K námitce o nefungujících systémech jižních zemí pak žalovaný dodává, že komise má za to, že dle této zprávy budou na jaře 2017 obnoveny postupně i transfery do Řecka, které dosáhlo významného pokroku při zavádění základních institucionálních a právních struktur pro řádné fungování azylového systému. V italském azylovém systému se jistě najdou určité nedostatky, rozhodně se však nejedná o systémové nedostatky, které by mohly znamenat vznik rizika nelidského či ponižujícího zacházení v případě přemístění každého žadatele do této země.

Soud při jednání dne 27. 3. 2017 konstatoval, že lze jednat v nepřítomnosti řádně předvolané žalobkyně, její právní zástupce uvedl, že žalobkyně neměla možnost bezpečí svého návratu jakkoliv rozporovat, je odkazováno na podrobné důvody žaloby. Navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení, na náhradu nákladů řízení účtoval náklady právního zastoupení žalobkyně. Pověřená pracovnice žalovaného považovala i nadále vydané rozhodnutí ve věci za souladné jak se zákonem o azylu, správním řádem i Dublinským nařízením, navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení nežádala.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobkyně podala dne 23. 11. 2016 správnímu orgánu ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany následující údaje – je státním příslušníkem Nigerijské federativní republiky, etnika Ika, cestovní doklad nikdy nevlastnila, je křesťanského vyznání, svobodná. Uvedla, že po období dešťů ji jedna žena odvezla do Lagosu, kde nastoupila na loď, když doplula, bylo tam spousta bílých lidí a byla zima. Té ženě měla zaplatit 24 tisíc Eur, ty neměla, ona ji poslala na ulici dělat prostituci. Tři dny byla na ulici, peníze žádné nedostala, ty dávali té ženě. Ona nevěděla, kam by měla jít, pak se dostala na nádraží, bílý muž jí dal trochu najíst a pomohl jí do vlaku. Vystoupila s ostatními, po dvou dnech na nádraží jí nějaká žena poradila, aby dojela autobusem do Zastávky. Ta žena by ji zabila, je někde daleko, jmenuje se C. Téhož dne pak v rámci pohovoru žalobkyně uvedla, že neumí moc číst, učila se čtyři roky. Zůstala jeden den tam, kde jí vzali otisky prstů, dostala jídlo a pak přišla ta žena a odvedla ji. Do ČR jí zaplatil vlak ten muž, co jí pomohl. Z Dublinského hlášení je patrné, že žalobkyně překročila nelegálním způsobem italské hranice v Trapani.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním

prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobkyně je osobou zletilou, a proto **nelze toto kritérium v jejím případě aplikovat**.

Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové její rodiny, a proto na ni **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení**.

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové její rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo

přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobkyni **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení.**

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Na žalobkyni tak **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení.**

Podle čl. 12 odst. 1 nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Podle čl. 12 odst. 4 první alinea Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než 2 roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odst. 1,2,3 dokud žadatel neopustil území členských států. **Žadatelka není držitelem platného povolení k pobytu jiného členského státu EU, toto kritérium tedy nelze v jejím případě aplikovat.**

Podle čl. 13 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Takto příslušný členský stát přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo. Podle čl. 13 odst. 2, pokud členský stát nemůže být příslušný nebo již dále nemůže být příslušný podle odst. 1 tohoto článku a pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech (viz výše) zjištěno, že žadatel, který vstoupil na území některého členského státu nedovoleným způsobem nebo u něhož není možné zjistit okolnosti jeho vstupu, žil v členském státě před podáním žádosti o mezinárodní ochranu nepřetržitě nejméně pět měsíců, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Správní orgán zjistil, že žadatelka překročila nedovoleným způsobem hranice Italské republiky jako členského státu třetí země, toto plyne ze shody otisků prstů, které byly žadatelce sejmuty souladně s čl. 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES)

č. 2725/2000 a poslány do systému EURODAC. Ze záznamů o výsledku porovnání otisků prstů jednoznačně vyplynulo, že žadatelka překročila hranice v Italské republice nelegálním způsobem dne 24. 10. 2016 v Trapani, je tedy nutné aplikovat toto kritérium.

Žalovaný pak připomněl znění čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, podle něhož je členský stát, příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení, povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tedy, v daném případě je tak Italská republika povinna žalobkyni přijmout zpět na své území a její žádost posoudit.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalovaný správní orgán postupoval v dané věci zcela v souladu s příslušným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, a to se všemi dotčenými články, jak uvedeno shora. Žalovaný byl přesvědčen, že s ohledem na to, že v dané věci lze z výše uvedených důvodů a skutečností aplikovat čl. 13 nařízení, je státem, příslušným pro věcné projednání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany Italská republika, tohoto člena EU se v uvedeném smyslu dle nařízení dotázal, zda hodlá tuto svoji povinnost akceptovat a Italská republika se vyjádřila kladně. Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán, dle přesvědčení soudu velmi seriózně, posoudil záležitost žalobkyně i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Italská republika je členským státem EU, je povinna postupovat podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a posoudit žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu meritorně. Žalobkyně se může s případnými problémy obrátit na tamní policejní nebo jiné státní orgány. Soud dodává, že nemá žádné informace a žalobkyně neposkytla žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Italské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů. Země dodržuje právní předpisy a lidská práva, je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů, ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, dohlížejícím na dodržování těchto práv. Italská republika je rovněž považována za bezpečnou zem původu. Odůvodnění

neexistence systematických nedostatků azylového řízení je v daném rozhodnutí žalovaného řádně popsáno, soud pak již jen doplňuje, že ani sám nemá žádné podněty v tomto směru. V napadeném rozhodnutí žalovaný citoval souhrnnou zprávu o Italské republice od ECRE (European Council on Refugees and Exiles), vydanou v prosinci 2015, obsahující aktuální data za období leden až listopad 2015, kdy celkový počet žadatelů o azyl dosáhl cca 59 tisíc, zpráva popisuje propracované azylové řízení, zahrnující jak posuzovací fázi, tak i možnost přezkumného soudního řízení. Italská republika stíhá posuzovat individuální případy žadatelů o mezinárodní ochranu, je i zřejmé, že občané Nigerijské federativní republiky patří mezi nejčastější poživatele mezinárodní ochrany, a to jak ve formě uděleného azylu, tak i doplňkových a humanitárních ochran. Správní orgán dále uvedl, že zpracoval zprávu o Azylovém systému Italské republiky ze dne 2. prosince 2016, obsahující další aktuální informace.

Námítky žalobkyně pak směřovaly proti tomu, že napadené rozhodnutí je neurčité a nedostatečně nedefinuje žalobce, takové nedostatky však krajský soud v napadeném rozhodnutí nespasil. Žalobkyně je zde definována svým jménem a příjmením, datem narození a státní příslušností, nehledě na evidenční číslo v azylovém procesu. Taková definice je pro vedení tohoto řízení, dle přesvědčení soudu, zcela dostatečná. Záměna osoby tak, dle přesvědčení soudu, není v daném případě možná. K námitce neseznámení žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci a námitka o nedostatečném odůvodnění neaplikace čl. 17 Dublinského nařízení je podle přesvědčení soudu vcelku vyčerpávajícím způsobem vyargumentována vyjádřením žalovaného, viz výše, k němuž se soud zásadním způsobem přiklání. Konstatuje, že rozsudek, vydaný KS v Praze, čj. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015 mj. výstižně uvádí, že „K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samotné rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ust. čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou“. Soud je pak přesvědčen, že zejména argumentace k poslední citované je jistě uváděna spíše účelově, neboť právní podstata tohoto ustanovení je jasná, jakož i dřívější judikatura, jak uvedena výše. Pokud pak je v žalobě využita příměra Maďarska co do nemožnosti návratu žalobkyně do Itálie, je tato argumentace zcela nepřiměřená a nesprávná. Soud souhlasí se závěry nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně, a to jak z časového pohledu, tak i věcných souvislostí s jejím přicestováním, tyto závěry správní orgán zhodnotil na str. 4 a 5 svého rozhodnutí ve věci. Je patrné, že žalobkyně jako určitou obavu vyjádřila pouze své pocity z určité ženy, kterou označila jako Cris, která ji měla odvést ze střediska, kam byla umístěna

a nutit k prostituci pro dlužnou částku. Takové skutečnosti však jistě nemohou vést žalovaného, ani soud, k závěru o systematických nedostacích azylového procesu v Itálii, jak je mají na mysli mezinárodní orgány a organizace. V tomto směru považuje soud žalobní námitky za nadnesené a iracionální. Krajský soud v Hradci Králové po projednání a přezkoumání věci neshledal žádný nesoulad napadeného rozhodnutí se správním řádem, Dublinským nařízením, který by mohl vést k závěru o nezákonnosti či zásadnější nesprávnosti vydaného rozhodnutí žalovaného ve věci. Vzhledem k tomu, že soud nezjistil žádnou vadu řízení v proběhlém správním řízení, provedeném s žalobkyní, nezjistil ani žádnou nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí, dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba je nedůvodná, a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji proto zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27.březen 2017

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně